

Jan Triska
Nehoda mě zesrabila. Ale jsem zpět

Každý pátek **ZDARMA**

ČÍSLO 4 ROČNÍK V 29. 1. 2016

+ TV program na celý týden

Tvůrce krajinek s dávkou vtipu

5plus2
DŮVOD K ÚSMĚVU

VIKTOR VOTRUBA

MĚLNICKO | Vily tančí u tyče, Vodník si koupil bidet, Paní Zahradníčková stříhá slimáky... To je jen krátký výčet názvů obrazů Petra Pěnkavy. Už z nich je vám asi jasné, že olejomalby tohoto umělce-samorosta nebudou nijak nudné. Ostatně, ověřit si to můžete sami, svěbytný tvůrce z Kokořínska to

tiž právě vystavuje v Regionálním muzeu Mělník a smát se je tam dovoleno. Jinak by to ani nešlo, a to i přesto, že většinou maluje krajinky. Téměř vždy je totiž zpestřil vtipem.

„Už můj první obrázek byla taková naivní krajinka a tehdy mě napadlo, že se přeci v mém případě nejedná o žádné umění a tak to musím něčím trochu „ponižit“. Na horizont za velké stádo ovcí jsem proto domaloval mrňavý Bezděz, před nějž jsem ještě fláknul sloup elektrického vedení. Pojmenoval jsem to Bezděz a tím začala veškerá

sranda. Vznikl z toho můj styl. Každý obrázek si sám ponižím,“ vzpomíná sedmdesátiletý Pěnkava. Humor jeho obrazy od té doby prakticky neopustil. Až jeho poslední tři díla jsou trochu vážnější.

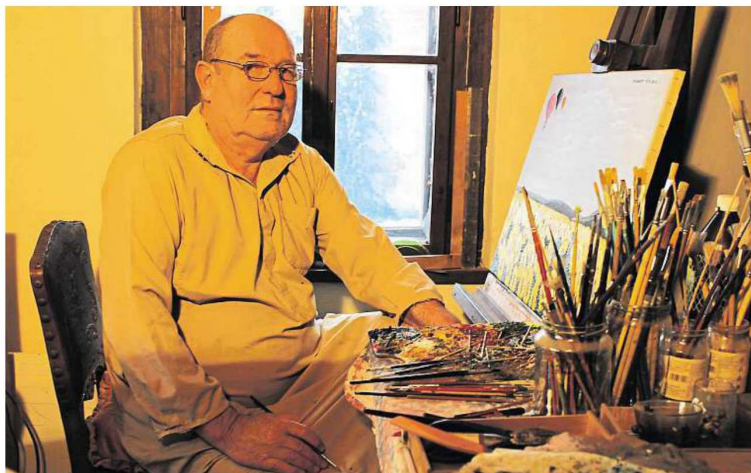
„V Mělníku jsou teď tyto obrazy vystavené poprvé, tak jsem zvědavý, jaké budou reakce návštěvníků. Trochu jsem zabrousil k sociální tematice, obrazy se jmenují Vytýčování průmyslové zóny, Ti, co kradli a Ti, co nekradli,“ popisuje Pěnkava, kterému pod štětcem vznikla již šedesátka obrazů. S ma-

lováním zrovna moc nespíchá. Tvoří sice každý den, kdy je doma, myšlenky si ale nechává náležitě uzrát.

„Maluji například půl hodiny, pak na plátno hodinu jen koukám a pak zase půl hodiny pracuji. Tímhle stylem mi jeden obraz zabere tak měsíc.“ Malování si jednoduše užívá a nic ho nehoní, nepatří totiž k těm, kteří by si tím muse-li vydělávat na živobytí, ačkoliv živit by se tím prý mohl. Přesto díla neprodává. „Za obraz už mi jeden pracháč nabízel osmdesát tisíc, odmítl jsem.“

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 3

Tvoří vtipné krajinky

Sedmdesátiletý Petr Pěnkava si užívá klidného důchodu ve své památkově chráněné roubence v Šemanovicích na Kokořínsku. Celý den tam klidně vydrží v noční košili, ve které i tvoří. FOTO | VIKTOR VOTRUBA

DOKONČENÍ ZE STRANY 1

Svou zjevu že obrazy neprodává ale Petr Pěnkava zřejmě bude muset brzy přehodnotit. „Už těch obrazů mám jednoduše hodně a nikam se mi nevejdou,“ vysvětluje Pěnkava.

Vtipy na svých obrazech si prý vždy vymýšlí sám. Někdy začne krajinkou a až potom přijde na něco humorného, jindy už má na komickou scénu spadeno od samotného začátku a obraz jí maluje na míru.

Automechanik a emigrant

Do malíře Petra Pěnkavy by dnes asi nikdo neřekl, že se původně vyučil automechanikem, tomuto povolání se ale nikdy pořádně nevěnoval. Hned po vyučení šel na vojnu a vzápětí potom, co se vrátil do civilu, v roce 1968 odešel do švýcarského exilu.

Tam pracoval jako malíř pokojů, umývač aut, automechanik, kulisák, dekorátor v obchodním domě a posléze designér hodinek. Už v té době se věnoval malbě, konkrétně té abstraktní, a měl první větší výstavu ve francouzském Mulhouse.

Po návratu do Československa v roce 1974 už nemaloval. Tedy maloval, ale pokojě. Pak dělal závozníka, řidiče, dokončil večerní studium stavební průmyslové školy a jako stavební mistr, traťmistr a stavební technik památkové péče především obnovoval zemědělskou usedlost, kterou koupil u Kralup nad Vltavou. Ačkoliv do Československa původně jel jen na návštěvu kvůli nemocnému tatínkovi a československý velvy-

slanec ve Švýcarsku mu slibil, že se bude moci do alpské země zase vrátit, nestalo se tak. Komunistický režim ho zpátky za hranice už nepustil. Do Švýcarska se proto opět podíval až potom, co padla železná opona. Byl překvapen, že jeho obrázky byly stále výzdobou bytů jeho přátel. Jednomu z nich pak slibil, že mu opět něco namaluje, což jej přivedlo zpátky k umění.

Výřez z obrazu „Sčítání kobyлек lučních...“ AUTOR | ZK PETR PĚNKAVA

Výřez z obrazu „Vily tančí u tyče“.

Tehdy měl ještě stavební firmu specializovanou na památky a spoustu starostí a ní také malování se pro něj stalo příjemným odpočinkem, na který ale neměl zrovna moc času. V Šemanovicích na Kokořínsku si navíc pořídil starý statek s roubeným stavením, které se jal rekonstruovat a později se tam přestěhoval. Teď v této malé kokořínské vesce žije už patnáct let.

Z kravina kulturní centrum

V Šemanovicích také proběhla jeho první výstava v tuzemsku. „Za statkem jsem měl opuštěný kravin, který jsem koupil a udělal z něj kulturní centrum. Známí umělci, kteří tam měli vystavovat, mě pak přemluvili, abych tam s nimi umístil i svých prvních devět obrazů. Zprvu jsem si tím nebyl zrovna jistý, ale mělo to úspěch. Všichni návštěvníci se točili jen kolem mých děl,“ směje se Pěnkava.

Kdo by nestihl jeho mělnickou výstavu, kde jsou až do 14. února k vidění všechny jeho dokončené olejomalby, může si počkat na další, a to ve Společenském domě Neratovice, kam by Pěnkavovy obrazy měly putovat v dubnu.

Skoro by se mohlo zdát, že Pěnkava vystavuje co chvíli, není to ale pravda, vystávám se totiž spíš vyhýbá, natož těm, které jsou za hranici jeho regionu. Je to prostě malíř pohodlný a na žádné velké cestování se svými díly zrovna není.

„Výstavy často odmítám, protože bych si připadal jako pojezdny cirkus,“ uzavírá Pěnkava. A tak si jeho obrazy nenechte ujít, nejsou často k vidění.